Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 30. januára 2025 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu – Smernica 2005/29/ES – Prostriedky určené na boj proti takýmto praktikám – Články 11 a 13 – Konania o porušení pravidiel spotrebiteľského práva – Dodržanie primeranej lehoty – Vnútroštátna právna úprava, ktorá ukladá povinnosť vnútroštátnemu orgánu podať oznámenie o výhradách v prekluzívnej lehote 90 dní odo dňa, keď sa dozvedel o podstatných náležitostiach porušenia – Úplné a automatické zrušenie rozhodnutia vnútroštátneho orgánu v prípade nedodržania tejto lehoty – Zásada *ne bis in idem* – Preklúzia právomoci začať nové konanie o porušení za tie isté skutky – Zásada efektivity – Právo podnikov na obhajobu“

Vo veci C-510/23,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko) z 2. augusta 2023 a doručený Súdnemu dvoru 8. augusta 2023, ktorý súvisí s konaním:

Trenitalia SpA

proti

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato,

za účasti:

Federconsumatori,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu predsedu druhej komory, predseda prvej komory F. Biltgen, predseda štvrtej komory I. Jarukaitis, sudcovia M. L. Arastey Sahún (spravodajkyňa) a J. Passer,

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: taliančina.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Trenitalia SpA, v zastúpení: P. Fattori, A. Lirosi a S. Spagnuolo, avvocati,

– Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, v zastúpení: F. Sclafani, avvocato dello Stato,

– talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci L. Fiandaca a P. Gentili, avvocati dello Stato,

– Európska komisia, v zastúpení: P. Kienapfel, P. Ondrůšek a D. Recchia, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 5. septembra 2024,

vyhlásil tento rozsudok

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 11 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“) (Ú. v. EÚ L 149, 2005, s. 22).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Trenitalia SpA a Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Úrad na ochranu hospodárskej súťaže a trhu, Taliansko, ďalej len „AGCM“) vo veci sankcií, ktoré tento úrad uložil spoločnosti Trenitalia za nekalú obchodnú praktiku.

Právny rámec

Právo EÚ

Smernica 2005/29

3 Článok 1 smernice 2005/29 s názvom „Účel“ stanovuje:

„Účelom tejto smernice je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov.“

4 Článok 5 tejto smernice s názvom „Zákaz nekalých obchodných praktík“ v odseku 1 stanovuje:

„Nekalé obchodné praktiky sú zakázané.“

5 Článok 11 uvedenej smernice, nazvaný „Vynútiteľnosť“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia existenciu vhodných a účinných prostriedkov na boj proti nekalým obchodným praktikám s cieľom vynútiť súlad s ustanoveniami tejto smernice v záujme spotrebiteľov.

Tieto prostriedky zahŕňajú ustanovenia právnych predpisov, ktoré umožnia osobám alebo organizáciám, ktoré majú podľa vnútroštátnych právnych predpisov oprávnený záujem na boji proti nekalým obchodným praktikám, vrátane účastníkov hospodárskej súťaže:

a) podať na súde žalobu proti takejto nekalej obchodnej praktike

a/alebo

b) napadnúť takú nekalú obchodnú praktiku na správnom orgáne, ktorý je príslušný rozhodovať o sťažnostiach alebo dať podnet na začatie príslušného konania na súde.

…

2. Na základe ustanovení uvedených v odseku 1 zveria členské štáty súdom alebo správnym orgánom právomoci, ktoré ich v prípadoch, ktoré považujú za nevyhnutné, a so zreteľom na všetky dotknuté záujmy, najmä verejný záujem, oprávňujú na to, aby:

a) nariadili zastavenie nekalých obchodných praktík alebo začali príslušné konanie na súde, ktorým sa prikáže ich zastavenie,

alebo

b) ak nekalá obchodná praktika nebola doposiaľ vykonaná, ale jej vykonanie bezprostredne hrozí, zakázali takúto praktiku alebo začali príslušné konanie smerujúce k jej zákazu,

a to aj bez dôkazu o skutočnej strate či škode alebo úmysl[e], či nedbanlivosti na strane obchodníka.

…“

6 Článok 13 uvedenej smernice s názvom „Sankcie“ stanovuje:

„Členské štáty stanovia sankcie za porušenie vnútroštátnych predpisov prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie ich vynútiteľnosti. Tieto sankcie musia byť účinné, primerané a odradzujúce.“

Nariadenie č. 2006/2004

7 Odôvodnenie 7 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 z 27. októbra 2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa („nariadenie o spolupráci v oblasti ochrany spotrebiteľa“) (Ú. v. EÚ L 364, 2004, s. 1), zmeneného smernicou 2005/29 (ďalej len „nariadenie č. 2006/2004“), znelo takto:

„Schopnosť príslušných orgánov slobodne spolupracovať na recipročnom základe pri výmene informácií, odhaľovaní a vyšetrovaní porušení právnych predpisov v rámci Spoločenstva, ako aj pri ich zastavení alebo zákaze je nevyhnutná na zaručenie hladkého fungovania vnútorného trhu a ochrany spotrebiteľov.“

8 Článok 1 nariadenia č. 2006/2004 s názvom „Cieľ“ stanovuje:

„Toto nariadenie ustanovuje podmienky, za ktorých príslušné orgány členských štátov, určené ako zodpovedné za vynucovanie právnych predpisov na ochranu záujmov spotrebiteľov spolupracujú medzi sebou a s [Európskou k]omisiou s cieľom zabezpečiť dodržiavanie týchto právnych predpisov a hladké fungovanie vnútorného trhu a s cieľom posilniť ochranu ekonomických záujmov spotrebiteľov.“

9 Článok 3 tohto nariadenia s názvom „Definície“ stanovoval:

„Na účely tohto nariadenia:

a) ‚právne predpisy na ochranu záujmov spotrebiteľov‘ znamenajú smernice tak, ako sú transponované do vnútroštátneho právneho poriadku členských štátov a nariadenia uvedené v prílohe;

…“

10 Článok 9 uvedeného nariadenia, nazvaný „Koordinácia činností trhového dozoru a vynucovacích činností“, stanovoval:

„1. Príslušné orgány koordinujú svoje činnosti týkajúce sa trhového dozoru a vynucovacie činnosti. Na dosiahnutie tohto cieľa si vymieňajú všetky potrebné informácie.

2. Ak príslušné orgány zistia, že porušenie právnych predpisov v rámci Spoločenstva poškodzuje záujmy spotrebiteľov vo viac ako dvoch členských štátoch, dané príslušné orgány koordinujú svoje postupy pri vynucovaní a žiadosti o vzájomnú pomoc prostredníctvom jednotného úradu pre spoluprácu. Snažia sa najmä vykonávať súčasne prebiehajúce vyšetrovania a vynucovacie opatrenia.

…“

11 Príloha toho istého nariadenia vo svojom bode 16 uvádzala smernicu 2005/29.

12 Nariadenie č. 2006/2004 bolo s účinnosťou od 17. januára 2020 zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/2394 z 12. decembra 2017 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za presadzovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a o zrušení nariadenia (ES) č. 2006/2004 (Ú. v. EÚ L 345, 2017, s. 1).

Talianske právo

Spotrebiteľský zákonník

13 Článok 27 decreto legislativo n. 206 – Codice del consumo (legislatívny dekrét č. 206 o Spotrebiteľskom zákonníku) zo 6. septembra 2005 (riadna príloha GURI č. 235 z 8. októbra 2005), v znení uplatňujúcom sa na spor vo veci samej, s názvom „Správna a súdna ochrana“ stanovuje:

„1. [AGCM] vykonáva právomoci upravené týmto článkom aj ako orgán príslušný na vykonávanie [nariadenia č. 2006/2004] v medziach ustanovení právnych predpisov.

…

2. [AGCM] z úradnej moci alebo na žiadosť akejkoľvek osoby alebo organizácie, ktorá má na tom záujem, zakáže pokračovanie nekalých obchodných praktík a odstráni ich účinky. Na tieto účely [AGCM] využíva vyšetrovacie a výkonné právomoci podľa [nariadenia č. 2006/2004] aj vo vzťahu k porušeniam, ktoré nemajú cezhraničný charakter. …

…

13. Na administratívne pokuty vyplývajúce z porušenia tohto dekrétu sa v rozsahu, v akom sa uplatňujú, vzťahujú ustanovenia kapitoly I oddielu I a článkov 26, 27, 28 a 29 [legge n. 689 – Modifiche al sistema penale (zákon č. 689 o zmenách v trestnom systéme) z 24. novembra 1981, v znení uplatňujúcom sa na spor vo veci samej (ďalej len ‚zákon č. 689/81‘). …“

Zákon č. 689/81

14 Zákon č. 689/81 upravuje všeobecný režim administratívnych pokút a v článku 14 s názvom „Oznámenie výhrad a doručovanie“ stanovuje:

„Pokiaľ je to možné, stíhanie porušenia treba bezodkladne oznámiť zodpovednej osobe, ako aj osobe, ktorá spoločne a nerozdielne zodpovedá za zaplatenie sumy dlhovanej za predmetné porušenie.

Ak sa stíhanie porušenia bezodkladne neoznámilo všetkým osobám uvedeným v predchádzajúcom odseku, podrobnosti týkajúce sa porušenia je potrebné oznámiť dotknutým osobám usadeným na území Talianskej republiky v lehote deväťdesiat dní a osobám usadeným v zahraničí v lehote tristo šesťdesiat dní od zistenia [porušenia].

Ak sa písomnosti týkajúce sa porušenia zasielajú príslušnému orgánu rozhodnutím súdneho orgánu, lehoty uvedené v predchádzajúcom odseku začínajú plynúť odo dňa doručenia [týchto písomností].

…“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

15 Trenitalia je hlavnou spoločnosťou spravujúcou železničnú osobnú dopravu pôsobiacou v Taliansku. Zabezpečuje služby regionálnej železničnej dopravy, ako aj železničnej dopravy na stredné a veľké vzdialenosti, pričom táto posledná uvedená kategória zahŕňa najmä vysokorýchlostné vlaky.

16 V rokoch 2011 až 2016 dostal AGCM upozornenia a sťažnosti od spotrebiteľov, od Autorità di regolazione dei trasporti (Úrad pre reguláciu dopravy, Taliansko), ako aj od združenia Federconsumatori, ktoré sa týkali podmienok predaja železničných cestovných lístkov cez internet. Dňa 21. októbra 2016 AGCM pridal do spisu výsledky simulovaných nákupov uskutočnených jeho pracovníkmi medzi 26. augustom a 30. septembrom 2016.

17 Dňa 15. novembra 2016 AGCM oznámil spoločnosti Trenitalia rozhodnutie o začatí konania, ktorého cieľom malo byť konštatovať porušenie v oblasti ochrany spotrebiteľov, a vykonal inšpekciu v sídle tejto spoločnosti, ktorá viedla k zaisteniu dokumentov. Poradcovia spoločnosti Trenitalia mali možnosť nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a predložiť tvrdenia na obhajobu. Okrem toho bola vykonaná inšpekcia aj v spoločnosti, ktorá dodala počítačový systém používaný spoločnosťou Trenitalia.

18 Rozhodnutím z 19. júla 2017 AGCM konštatoval nekalú obchodnú praktiku spoločnosti Trenitalia pri predaji železničných cestovných lístkov cez internet. Podľa AGCM totiž cestovné riešenia poskytované spotrebiteľovi prostredníctvom telematického informačného systému vyhľadávania a nákupu cestovných lístkov spoločnosti Trenitalia zahŕňali najmä používanie vysokorýchlostných vlakov, zatiaľ čo pre rovnaké cestovné časy bolo možné používanie regionálnych vlakov, ktoré boli oveľa lacnejšie, ale neboli ponúkané. V dôsledku toho tento orgán nariadil spoločnosti Trenitalia, aby upustila od vytýkanej praktiky, poskytol jej lehotu na určenie opatrení potrebných na tento účel a vzhľadom na závažnosť a dĺžku trvania porušenia uložil pokutu vo výške 5 miliónov eur.

19 Trenitalia napadla rozhodnutie AGCM z 19. júla 2017 na Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom poukázala najmä na oneskorené začatie fázy kontradiktórneho vyšetrovania v konaní, v ktorom bolo vydané toto rozhodnutie.

20 V tejto súvislosti vnútroštátny súd uvádza, že podľa nedávnej judikatúry Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) sú konania vedené AGCM v oblasti ochrany spotrebiteľov podmienené dodržaním článku 14 zákona č. 689/81, podľa ktorého je tento orgán povinný, pod hrozbou zániku jeho sankčnej právomoci, začať fázu konania zahŕňajúcu kontradiktórne vyšetrovanie vydaním oznámenia o výhradách v lehote 90 dní od okamihu, keď sa dozvedel o podstatných náležitostiach údajného porušenia (ďalej len „sporná lehota“).

21 Začiatok plynutia spornej lehoty podľa neho podlieha súdnemu preskúmaniu, v rámci ktorého by mal správny súd vykonať spätné posúdenie a overiť, od ktorého okamihu boli informácie, ktoré mal AGCM v danom okamihu, dostatočné na to, aby bol povinný pristúpiť k oznámeniu o výhradách a začať tak fázu kontradiktórneho vyšetrovania v rámci konania. Akékoľvek prekročenie tejto lehoty podľa neho vedie k úplnému zrušeniu rozhodnutia AGCM, ktoré bolo prijaté na záver konania o porušení. Okrem toho na základe zásady *ne bis in idem* už podľa neho nie je možné začať nové vyšetrovanie vo veci tej istej praktiky, a to ani vtedy, ak ju dotknutý podnik nikdy neukončil.

22 Podľa vnútroštátneho súdu uplatnenie spornej lehoty narúša autonómiu AGCM tým, že mu ukladá povinnosť prejednať veci, ktoré mu boli predložené, v čisto chronologickom poradí bez toho, aby mohol zohľadniť osobitosti vlastné každej veci. Navyše vzhľadom na veľkú zložitosť činnosti AGCM, najmä pri vyšetrovaniach týkajúcich sa postupov veľkých hospodárskych subjektov, by excesívne predčasné začatie fázy kontradiktórneho vyšetrovania zvýšilo riziko, že tento orgán nedokáže zhromaždiť potrebné a dostatočné dôkazy na preukázanie vytýkaného porušenia.

23 V tomto kontexte sa vnútroštátny súd zamýšľa nad paralelou so sankciami prijatými v oblasti hospodárskej súťaže, keďže príslušný orgán je povinný uzavrieť konanie vo veci porušenia v „primeranej lehote“. Táto posledná uvedená lehota by sa analogicky mala uplatniť aj v oblasti ochrany spotrebiteľov, v dôsledku čoho by malo byť potrebné vylúčiť spornú lehotu, ktorá podľa neho v každom prípade nevyplýva z práva Únie v oblasti ochrany spotrebiteľov.

24 Okrem toho, keďže podnik podozrivý z nekalých obchodných praktík nie je podľa vnútroštátneho práva, ako ho vykladá Consiglio di Stato (Štátna rada), povinný preukázať, že utrpel ujmu z dôvodu začatia fázy konania, zahŕňajúcej kontradiktórne vyšetrovania, po uplynutí spornej lehoty, podľa neho z toho vyplýva nevyvrátiteľná domnienka zásahu do práva tohto podniku na obhajobu len z dôvodu tohto prekročenia lehoty.

25 V každom prípade uplatnenie lehoty, ktorej začiatok plynutia závisí od konkrétneho prípadu, nie je zlučiteľné so zásadou ochrany legitímnej dôvery, ktorej dodržiavania by sa mohli dovolávať sankcionované podniky.

26 Vzhľadom na tieto úvahy má vnútroštátny súd pochybnosti o zlučiteľnosti uplatnenia spornej lehoty na vyšetrovania týkajúce sa porušení sankcionovaných vnútroštátnymi ustanoveniami, prijatými na základe uplatnenia smernice 2005/29, s právom Únie.

27 Za týchto podmienok Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa článok 11 smernice [2005/29] vykladať s ohľadom na zásady ochrany spotrebiteľa a efektívnosti správneho konania v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava vyplývajúca z uplatnenia článku 14 [zákona č. 689/81] – v súlade s jej výkladom podľa judikatúry – ktorá od [AGCM] požaduje, aby začal vyšetrovanie na účely zistenia nekalej obchodnej praktiky v prekluzívnej lehote deväťdesiat dní, ktorá plynie od okamihu, keď úrad získa vedomosť o podstatných náležitostiach porušenia, čo môže nastať až pri prvom ohlásení porušenia?“

O prejudiciálnej otázke

28 Na úvod treba pripomenúť, že v rámci postupu spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom, zavedeného článkom 267 ZFEÚ, prináleží Súdnemu dvoru poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť spor, ktorý prejednáva. Z tohto pohľadu Súdnemu dvoru prináleží v prípade potreby preformulovať otázky, ktoré sú mu položené a vziať do úvahy aj právne normy Únie, na ktoré sa vnútroštátny súd v znení svojej otázky neodvolával (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija, C-118/22, EU:C:2024:97, bod 31 a citovanú judikatúru).

29 Hoci v prejednávanej veci vnútroštátny súd obmedzil svoju otázku na článok 11 smernice 2005/29, uvádza tiež, že nedodržanie spornej lehoty vedie k úplnému zrušeniu konečného rozhodnutia prijatého zo strany AGCM, ako aj k zániku jeho právomoci začať nové konanie týkajúce sa tých istých skutkov. Keďže sa však článok 13 tejto smernice týka určenia príslušných sankčných režimov členskými štátmi v prípade porušenia vnútroštátnych ustanovení prijatých na vykonanie uvedenej smernice, treba na položenú otázku odpovedať aj s prihliadnutím na tento článok 13.

30 S cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu plne užitočnú odpoveď sa teda treba domnievať, že vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa články 11 a 13 smernice 2005/29 majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v rámci konania na účely konštatovania nekalej obchodnej praktiky, vedeného vnútroštátnym orgánom povereným dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa, na jednej strane tomuto orgánu ukladá povinnosť začať fázu kontradiktórneho vyšetrovania v rámci tohto konania vydaním oznámenia o výhradách dotknutému podniku v lehote 90 dní od okamihu, keď sa dozvedel o podstatných náležitostiach údajného porušenia, ktoré sa môžu obmedziť na prvé upozornenie na toto porušenie, a na druhej strane sankcionuje nedodržanie tejto lehoty úplným zrušením konečného rozhodnutia uvedeného orgánu na záver konania o porušení, ako aj zánikom jeho právomoci začať nové konanie o porušení týkajúce sa tej istej praktiky.

31 Podľa článku 11 ods. 1 prvého pododseku smernice 2005/29 členské štáty zabezpečia primerané a účinné prostriedky na boj proti nekalým obchodným praktikám na presadzovanie ustanovení tejto smernice v záujme spotrebiteľov. Odsek 2 písm. a) tohto článku 11 spresňuje, že členské štáty zveria súdom alebo správnym orgánom právomoci, ktoré ich v prípadoch, ktoré považujú za nevyhnutné, a so zreteľom na všetky dotknuté záujmy, najmä verejný záujem, oprávňujú na to, aby nariadili zastavenie nekalých obchodných praktík alebo začali príslušné konanie na súde, ktorým sa prikáže ich zastavenie.

32 Z článku 13 tejto smernice navyše vyplýva, že členské štáty stanovia pravidlá týkajúce sa príslušných sankcií v prípade porušenia vnútroštátnych ustanovení prijatých na základe tejto smernice a prijmú všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie ich uplatňovania, pričom takto stanovené sankcie musia byť účinné, primerané a odrádzajúce.

33 Ako vyplýva zo znenia článku 1 v spojení s článkom 11 ods. 1 prvým pododsekom smernice 2005/29, cieľom tejto smernice je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov a na tento účel zaručiť, aby sa proti nekalým obchodným praktikám účinne bojovalo v záujme spotrebiteľov [pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. septembra 2018, Wind Tre a Vodafone Italia, C-54/17 a C-55/17, EU:C:2018:710, bod 54, ako aj z 2. februára 2023, Towarzystwo Ubezpieczeń Ż (Klamlivé vzorové poistné zmluvy), C-208/21, EU:C:2023:64, bod 81].

34 Táto smernica sa však vo svojom článku 5 ods. 1 obmedzuje na to, že stanovuje, že nekalé obchodné praktiky „sú zakázané“, čím ponecháva členským štátom určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o výber vnútroštátnych opatrení určených na boj proti týmto praktikám v súlade s článkami 11 a 13 uvedenej smernice pod podmienkou, že sú vhodné a účinné a že takto stanovené sankcie sú účinné, primerané a odradzujúce [pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. septembra 2018, Bankia, C-109/17, EU:C:2018:735, bod 31 a citovanú judikatúru, ako aj z 2. februára 2023, Towarzystwo Ubezpieczeń Ż (Klamlivé vzorové poistné zmluvy), C-208/21, EU:C:2023:64, bod 79].

35 Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na chýbajúcu osobitnú právnu úpravu Únie, ktorá by stanovovala procesné lehoty na zabezpečenie existencie vhodných a účinných prostriedkov na boj proti nekalým obchodným praktikám a na ich sankcionovanie účinným, primeraným a odrádzajúcim spôsobom prislúcha členským štátom stanoviť a uplatňovať v tejto oblasti vnútroštátne procesné pravidlá (pozri analogicky rozsudky z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, body 43 až 45; z 13. júla 2023, Napfény-Toll, C-615/21, EU:C:2023:573, bod 34, ako aj z 21. decembra 2023, BMW Bank a i., C-38/21, C-47/21 a C-232/21, EU:C:2023:1014, bod 303).

36 Hoci však stanovenie a uplatňovanie týchto pravidiel patrí do právomoci členských štátov, členské štáty musia túto právomoc vykonávať v súlade s právom Únie a vzhľadom na zásadu efektivity nesmú prakticky znemožniť alebo nadmerne sťažiť vykonávanie tohto práva (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 46, ako aj z 13. júla 2023, Napfény-Toll, C-615/21, EU:C:2023:573, body 35 a 47).

37 Stanovenie primeraných procesných lehôt pre vnútroštátne orgány, poverené dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, s cieľom bojovať proti nekalým obchodným praktikám treba považovať za zlučiteľné s právom Únie. Takéto primerané lehoty sú totiž stanovené v záujme dotknutých podnikov aj týchto orgánov v súlade so zásadou právnej istoty a nemôžu viesť k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu vykonávania práva Únie (pozri analogicky rozsudky z 29. októbra 2015, BBVA, C-8/14, EU:C:2015:731, bod 28, a z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 48).

38 Vnútroštátne pravidlá stanovujúce procesné lehoty v oblasti zistenia porušení a ukladania sankcií vnútroštátnymi orgánmi, poverenými dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa, s cieľom bojovať proti nekalým obchodným praktikám teda musia pri dodržaní zásady právnej istoty smerovať k tomu, aby sa veci vybavovali v primeranej lehote, pričom nesmú mať za následok ohrozenie účinného uplatňovania smernice 2005/29 vo vnútroštátnom právnom poriadku (pozri analogicky rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 49).

39 S cieľom určiť, či vnútroštátny režim lehôt rešpektuje takúto rovnováhu, treba vziať do úvahy najmä dĺžku spornej lehoty, ako aj všetky podrobnosti jej uplatňovania, akými sú deň, od ktorého začína plynúť, podmienky stanovené na začatie jej plynutia, ako aj podmienky umožňujúce jej pozastavenie alebo prerušenie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 50, a z 10. júna 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19 až C-782/19, EU:C:2021:470, bod 30).

40 Treba tiež zohľadniť osobitosti spojené s vecami, ktoré sa týkajú boja proti nekalým obchodným praktikám patriacim do pôsobnosti smernice 2005/29, a konkrétnejšie okolnosť, že tieto veci si môžu vyžadovať vykonanie komplexnej skutkovej a ekonomickej analýzy (pozri analogicky rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 51).

41 Okrem toho na účely stanovenia primeraných časových obmedzení ohraničujúcich konania vedené vnútroštátnymi orgánmi poverenými dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa s cieľom bojovať proti nekalým obchodným praktikám a sankcionovať ich, zásada právnej istoty ukladá členským štátom povinnosť zaviesť dostatočne presný, jasný a predvídateľný režim lehôt, ktorý umožní všetkým zúčastneným subjektom presne poznať rozsah povinností, ktoré im predmetné pravidlá ukladajú, a podľa toho konať (pozri analogicky rozsudky

z 11. decembra 2012, Komisia/Španielsko, C-610/10, EU:C:2012:781, bod 49; z 3. júna 2021, Jumbocarry Trading, C-39/20, EU:C:2021:435, bod 48, ako aj zo 7. marca 2024, Die Länderbahn a i., C-582/22, EU:C:2024:213, bod 66).

42 V tomto kontexte z judikatúry Súdneho dvora týkajúcej sa konaní o porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ, vedených Komisiou, vyplýva, že zásada primeranej lehoty sa v zásade musí dodržiavať v každej etape, ktorá je súčasťou týchto konaní (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, body 199 a 230, ako aj z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, EU:C:2006:592, body 37 až 39).

43 Z analogických dôvodov môžu členské štáty pri stanovovaní procesných lehôt v oblasti zisťovania porušení a ukladania sankcií vnútroštátnymi orgánmi poverenými dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa stanoviť nielen všeobecné pravidlá premlčania uplatňujúce sa na konanie o porušení ako celok, ale prípadne aj lehoty ohraničujúce priebeh určitých etáp tohto konania, ako je fáza predchádzajúca oznámeniu o výhradách dotknutému podniku, pokiaľ sú dotknuté lehoty v súlade s požiadavkami uvedenými v bodoch 38 až 41 tohto rozsudku.

44 Po prvé treba v tejto súvislosti pripomenúť, že primeranosť dĺžky tejto fázy sa v zásade musí posúdiť v závislosti od okolností vlastných každej veci (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. júna 2013, HGA a i./Komisia, C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 82). Konkrétne dĺžka procesnej lehoty, ktorou sa riadi uvedená fáza, musí byť z vecného hľadiska dostatočná na zabezpečenie riadneho priebehu tejto fázy [pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. októbra 2015, BBVA, C-8/14, EU:C:2015:731, bod 29, ako aj z 9. septembra 2020, Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Zamietnutie následnej žiadosti – Lehota na podanie opravného prostriedku), C-651/19, EU:C:2020:681, bod 57].

45 Treba tiež pripomenúť, že v rámci konaní o porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ, vedených Komisiou, je fáza predbežného vyšetrovania, ktorá trvá až do oznámenia o výhradách, určená nielen na to, aby umožnila tejto inštitúcii zistiť všetky relevantné skutkové okolnosti potvrdzujúce alebo nepotvrdzujúce existenciu porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, ale aj zaujať stanovisko k smerovaniu konania, ako aj k ďalšiemu pokračovaniu tohto konania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 182, ako aj z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 113).

46 Hoci zložitosť konania v oblasti hospodárskej súťaže môže odôvodniť, že predbežná fáza tohto konania bude trvať dlhú dobu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 2. septembra 2021, Komisia/Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 62, ako aj zo 17. novembra 2022, Irish Wind Farmers' Association a i./Komisia, C-578/21 P, EU:C:2022:898, bod 88), Komisia napriek tomu nie je oprávnená počas tejto fázy konania pretrvávať v stave nečinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. marca 1997, Guérin automobiles/Komisia, C-282/95 P, EU:C:1997:159, bod 36, ako aj z 13. júna 2013, HGA a i./Komisia, C-630/11 P až C-633/11 P, EU:C:2013:387, bod 81).

47 Okrem toho dodržiavanie práva na obhajobu predstavuje základnú zásadu práva Únie, ktorá musí byť plne dodržaná v rámci správnych konaní, na ktoré sa vzťahuje právo Únie. V rámci konania o porušení pravidiel hospodárskej súťaže je to práve oznámenie o výhradách, ktoré v tejto súvislosti predstavuje základnú záruku (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. októbra 2017, Global Steel Wire a i./Komisia, C-457/16 P a C-459/16 P až C-461/16 P, EU:C:2017:819, body 139 a 140; z 13. septembra 2018, UBS Europe a i., C-358/16, EU:C:2018:715, bod 60, ako aj zo 6. októbra 2021, Sumal, C-882/19, EU:C:2021:800, bod 56).

48 Z uvedeného vyplýva, že úvahy obsiahnuté v bodoch 45 až 47 tohto rozsudku sú tiež relevantné v rámci správneho konania vedeného na vnútroštátnej úrovni vnútroštátnym orgánom povereným dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľov s cieľom potláčať porušenie právnej úpravy Únie v tejto oblasti.

49 Na to, aby si vnútroštátne orgány poverené dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v tejto oblasti mohli účinne splniť svoju povinnosť vykonať právnu úpravu Únie v oblasti ochrany spotrebiteľov, musia byť schopné priznať sťažnostiam, ktoré im boli predložené, rôzne stupne priority, pričom v tejto súvislosti majú širokú mieru voľnej úvahy (pozri analogicky rozsudky zo 14. decembra 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 46, ako aj z 19. septembra 2013, EFIM/Komisia, C-56/12 P, EU:C:2013:575, body 72 a 83).

50 Po druhé nariadenie č. 2006/2004, v znení účinnom v čase začatia kontradiktórnej fázy konania dotknutého vo veci samej, a neskôr nariadenie 2017/2394 zaviedli mechanizmus spolupráce a koordinácie, v rámci ktorého môžu vnútroštátne orgány poverené uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľov byť vedené k spolupráci a ku koordinovaniu svojich činností medzi sebou navzájom, ako aj s Komisiou, s cieľom boja proti určitým kategóriám porušení aktov uvedených v prílohe ku každému z týchto dvoch nariadení, medzi ktoré patrí aj smernica 2005/29.

51 Podľa článku 9 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2006/2004 mali príslušné orgány koordinovať svoje činnosti týkajúce sa trhového dohľadu a vykonávania právnej úpravy v oblasti ochrany spotrebiteľa tým, že sa mali snažiť viesť vyšetrovania a prijímať vynucovacie opatrenia v tom istom čase. Ako vyplývalo z odôvodnenia 7 tohto nariadenia, schopnosť príslušných orgánov slobodne spolupracovať na reciprocnom základe pri výmene informácií, odhaľovaní a vyšetrovaní porušení právnych predpisov, na ktoré sa vzťahovalo uvedené nariadenie, ako aj pri prijímaní opatrení na ich skončenie alebo zákaz je nevyhnutná na zaručenie riadneho fungovania vnútorného trhu a ochrany spotrebiteľov.

52 Tak zo samotného účelu fázy predchádzajúcej oznámeniu o výhradách v rámci konania o porušení povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ako aj zo širokej miery voľnej úvahy, ktorú musí mať vnútroštátny orgán poverený dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v tejto oblasti pri stanovovaní priorít v rámci svojich konaní v tejto oblasti, vyplýva, že v tejto fáze konania musí byť takýto orgán schopný nielen vykonať všetky predbežné vyšetrovacie opatrenia, ako aj často zložité skutkové a právne posúdenia, ktoré sú nevyhnutné na posúdenie toho, či je začatie kontradiktórnej fázy vyšetrovania odôvodnené, ale tiež vybrať si, v závislosti od stupňa priority, ktorý chce pri výkone svojej prevádzkovej nezávislosti priznať prebiehajúcemu konaniu o porušení povinnosti pri výkone svojej prevádzkovej nezávislosti, najvhodnejší okamih na prípadné začatie fázy kontradiktórneho vyšetrovania v rámci tohto konania.

53 Vnútroštátny orgán poverený dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tak musí mať možnosť dočasne odložiť začatie fázy kontradiktórneho vyšetrovania v rámci daného konania, hoci už zistil existenciu podstatných náležitostí údajného porušenia. Takáto možnosť je v súlade s cieľom, aby dotknutý orgán bol schopný vhodne riešiť všetky konania o porušení, ktoré mu boli predložené. Môže tiež prispieť k efektívnemu využívaniu dostupných zdrojov a podporiť primeranú spoluprácu v rámci siete spolupráce medzi vnútroštátnymi orgánmi poverenými dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, zavedenej nariadením č. 2006/2004 a neskôr nariadením 2017/2394. Takýto dočasný odklad však nemôže mať za následok prekročenie primeranej lehoty, v ktorej musí byť zavretá fáza konania predchádzajúca oznámeniu o výhradách v rámci konania o porušení.

54 Po tretie musí členský štát pri výkone svojej procesnej autonómie musí zaručiť nielen úplnú účinnosť právnej úpravy Únie v oblasti ochrany spotrebiteľov, ako aj stíhanie a potláčanie porušení tejto právnej úpravy, ale tiež dodržiavanie základných práv, najmä práva na obhajobu podnikov, ktorých sa týkajú konania o porušení (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. decembra 2010, VEBIC, C-439/08, EU:C:2010:739, bod 63, ako aj z 5. júna 2018, Kolev a i., C-612/15, EU:C:2018:392, bod 98).

55 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že neprimeraná dĺžka fázy predchádzajúcej oznámeniu o výhradách môže mať vplyv na budúce možnosti obhajoby dotknutých podnikov, najmä porušením ich práva na obhajobu v rámci fázy kontradiktórneho vyšetrovania v rámci konania o porušení, ktoré sa proti nim vedie. Čím dlhší čas uplynie medzi predbežným vyšetrovacím opatrením a oznámením o výhradách, tým je pravdepodobnejšie, že prípadné dôkazy svedčiace v neprospech porušenia vytýkaného v tomto oznámení už nebudú môcť byť zhromaždené vôbec, alebo len s ťažkosťami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 49).

56 Hoci cieľom primeraných procesných lehôt je predovšetkým zaručiť účinný výkon práva na obhajobu podnikov, ktoré sú predmetom konania o porušení, nič to nemení na tom, že vnútroštátna právna úprava stanovujúca procesné lehoty v oblasti ukladania sankcií vnútroštátnymi orgánmi poverenými dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa s cieľom bojovať proti nekalým obchodným praktikám a sankcionovať ich musí byť prispôsobená osobitostiam práva Únie týkajúcim sa tejto oblasti a cieľom uplatňovania tohto práva dotknutými osobami, aby sa nenarušila jeho plná účinnosť (pozri analogicky rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 52).

57 Ako v prejednávanej veci vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, AGCM je povinný začať fázu kontradiktórneho vyšetrovania prostredníctvom oznámenia o výhradách v lehote stanovenej na 90 dní od zistenia podstatných náležitostí údajného porušenia. Okrem toho nedodržanie spornej lehoty má na jednej strane za následok úplné zrušenie konečného rozhodnutia, ktoré AGCM prijal na záver konania o porušení, a to tak pokiaľ ide o skončenie nekalej obchodnej praktiky, ako aj sankcie uložené dotknutému podniku. Na druhej strane je tomuto orgánu na základe zásady *ne bis in idem* s konečnou platnosťou zabránené začať nové konanie o porušení týkajúce sa tej istej nekalej obchodnej praktiky. Ako vyplýva zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, cieľom týchto pravidiel je chrániť právo podnikov na obhajobu počas konania o porušení, ktoré sa proti nim vedie, tým, že budú včas informované o výhradách vznesených voči nim.

58 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 107 až 109 a 114 svojich návrhov, uplatnením spornej lehoty hrozí, že AGCM bude povinný vybavovať všetky konaniami o porušení, ktoré vedie, bez rozlišovania okolností vlastných každému konaniu, ale len chronologicky, čím sa mu zabráni v stanovení a dosahovaní priorít jeho konaní v oblasti ochrany spotrebiteľov. Tento orgán by tak mohol byť nútený začať vyšetrovacie konanie na neistých skutkových a právnych základoch alebo uprednostniť spracovanie určitých kategórií spisov, ktoré mu jeho dostupné zdroje umožňujú spracovať aj po štádiu predbežného vyšetrovania, prípadne na úkor spisov, ktoré sú osobitne zložité a škodlivé pre záujmy spotrebiteľov. Takýto zásah do prevádzkovej nezávislosti AGCM je o to pravdepodobnejší v situácii, keď sa začiatok plynutia lehoty, pri ktorom sa podmienky východiskového bodu navyše zdajú byť málo presné, málo jasné a málo predvídateľné tak pre tento orgán, ako aj pre dotknutý podnik, zhoduje s prvým upozornením tohto orgánu na údajné porušenie, čím je tento orgán teda povinný vec okamžite prešetriť.

59 Okrem toho dôsledky spojené s prekročením spornej lehoty sú spôsobilé zabrániť AGCM v plnej spolupráci v rámci siete zriadenej nariadením č. 2006/2004 a neskôr nariadením 2017/2394. Ako totiž správne uviedli AGCM a Komisia vo svojich písomných pripomienkach, tento orgán môže byť vyzvaný, aby konal v cezhraničných situáciách na základe upozornenia vydaného orgánom iného členského štátu alebo Komisiou. Sporná lehota by sa však nemusela ukázať ako dostatočná na to, aby umožnila AGCM účinne spolupracovať s orgánmi iných členských štátov a Komisiou, a to tým viac, ak dotknutá obchodná praktika už bola predmetom upozornenia v Taliansku, ktoré spôsobilo začatie plynutia spornej lehoty.

60 Na jednej strane treba navyše uviesť, že právo na obhajobu podnikov, ktoré sú predmetom konania o porušení, nemôže byť v žiadnom prípade porušené len z dôvodu nedodržania spornej lehoty.

61 Ako totiž v podstate uviedol generálny advokát v bode 131 svojich návrhov, hoci treba nepochybne zabrániť tomu, aby právo podniku na obhajobu nebolo nenapraviteľne ohrozené počas predbežnej fázy konania o porušení v oblasti nekalých obchodných praktík, takýto podnik bude v každom prípade naďalej spôsobilý účinne uplatniť svoje právo na obhajobu, pokiaľ bude zaručené, že vnútroštátny orgán hospodárskej súťaže nebude môcť prijať voči tomuto podniku žiadne rozhodnutie bez toho, aby tento orgán nepristúpil k fáze kontradiktórneho vyšetrovania, v rámci ktorej uvedený podnik bude môcť plne uplatniť svoje právo na obhajobu.

62 Na druhej strane Súdny dvor v súvislosti s činnosťou vnútroštátnych orgánov na ochranu hospodárskej súťaže, ktorá je zameraná na potláčanie porušení práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, už rozhodol, že vnútroštátny režim premlčania, ktorý z dôvodov, ktoré sú mu vlastné, systematicky bráni uloženiu účinných a odrádzajúcich sankcií za porušenia tohto práva, môže viesť k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu uplatnenia pravidiel uvedeného práva. V dôsledku toho dospel k záveru, že vnútroštátna právna úprava stanovujúca premlčaciu lehotu, ktorej uplatnenie vzhľadom na vysokú zložitosť vecí týkajúcich sa práva hospodárskej súťaže môže vyvolávať systematické riziko beztrestnosti skutkov zakladajúcich porušenie tohto práva, nie je v súlade so zásadou efektivity (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, body 53 a 56).

63 Vzhľadom na cieľ smernice 2005/29, ktorým je zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov a zabezpečiť, aby sa proti nekalým obchodným praktikám účinne bojovalo v záujme spotrebiteľov, ako je pripomenutý v bode 33 tohto rozsudku, úvahy uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku sú tiež relevantné v súvislosti s činnosťou vnútroštátnych orgánov poverených dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

64 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 137 až 139 svojich návrhov, dôsledky, ktoré vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej spája s nedodržaním spornej lehoty, zrejme môžu vyvolať systematické riziko beztrestnosti skutkov zakladajúcich porušenie zákazu nekalých obchodných praktík zavedeného článkom 5 ods. 1 smernice 2005/29. Táto vnútroštátna právna úprava by totiž mohla znamenať, že značný počet zistených porušení tohto ustanovenia by nebol predmetom účinných a odrádzajúcich sankcií. Okrem toho nemožnosť AGCM začať nové konanie o porušení s cieľom prijať takéto sankcie by mohla fakticky podnecovať podniky k pokračovaniu v nekalých obchodných praktikách, čím by sa vážne ohrozilo účinné uplatňovanie pravidiel Únie v oblasti ochrany spotrebiteľa zo strany vnútroštátnych orgánov poverených dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v tejto oblasti.

65 Za týchto podmienok vzhľadom na úvahy, ktoré sú uvedené v bodoch 58, 59 a 64 tohto rozsudku, uplatnenie spornej lehoty na činnosť AGCM môže viesť k zásahu do prevádzkovej nezávislosti tohto orgánu, ako aj vytvoriť systematické riziko beztrestnosti skutkov predstavujúcich porušenie zákazu nekalých obchodných praktík zavedeného článkom 5 ods. 1 smernice 2005/29.

66 Navyše treba spresniť, že výklad vnútroštátneho práva, podľa ktorého sú dôsledky nedodržania spornej lehoty zo strany AGCM obmedzené na zánik sankčnej právomoci tohto orgánu, pričom tento orgán tak môže stále uložiť podniku povinnosť ukončiť nekalú obchodnú praktiku, napriek tomu nemôže vylúčiť existenciu takéhoto rizika beztrestnosti a zaručiť účinné uplatňovanie smernice 2005/29. Takéto obmedzenia činnosti vnútroštátneho orgánu povereného dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa by totiž boli nezlučiteľné s povinnosťou členských štátov prijať a zabezpečiť výkon režimu účinných a odrádzajúcich sankcií, ktorú ukladá článok 13 tejto smernice.

67 Vzhľadom na to, že podľa vnútroštátneho súdu uplatňovanie spornej lehoty vo veci samej vyplýva z určitého výkladu vnútroštátneho práva súdom vyššieho stupňa, treba ešte dodať, že zásada prednosti práva Únie vyžaduje, aby vnútroštátne súdy na zabezpečenie účinnosti všetkých ustanovení práva Únie v čo najväčšej možnej miere vyložili svoje vnútroštátne právo spôsobom, ktorý je v súlade s právom Únie [rozsudky zo 6. októbra 2021, Sumal, C-882/19, EU:C:2021:800, bod 70 a citovaná judikatúra, ako aj z 12. októbra 2023, Z. (Právo získať duplikát zmluvy o úvere), C-326/22, EU:C:2023:775, bod 34 a citovaná judikatúra].

68 Pri uplatňovaní vnútroštátneho práva sú teda tieto súdy povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere v súlade so znením a účelom príslušných ustanovení práva Únie tak, že zoberú do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatnia ním uznané výkladové metódy, aby sa zaručila plná účinnosť uvedených ustanovení a dospelo sa k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným týmito ustanoveniami [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. októbra 2021, Sumal, C-882/19, EU:C:2021:800, bod 71 a citovanú judikatúru, ako aj z 22. septembra 2022, Vicente (Žaloba o zaplatenie odmeny advokáta), C-335/21, EU:C:2022:720, bod 72 a citovanú judikatúru].

69 Vnútroštátnemu súdu teda prislúcha, aby v čo najväčšej možnej miere vyložil svoje vnútroštátne právo, najmä článok 27 ods. 13 legislatívneho dekrétu č. 206 o Spotrebiteľskom zákonníku, v znení uplatňujúcom sa na spor vo veci samej, a článok 14 zákona č. 689/81, spôsobom, ktorý je v súlade s právom Únie, aby sa zabezpečila jeho plná účinnosť. Povinnosť konformného výkladu ukladá tomuto súdu v prípade potreby zmeniť ustálenú judikatúru, ak táto judikatúra vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi ustanovenia práva Únie, a na tento účel z vlastnej úradnej moci ponechať neuplatnený akýkoľvek výklad súdu vyššieho stupňa, či dokonca najvyššieho súdu, ktorý by bol pre tento súd podľa jeho vnútroštátneho práva záväzný, ak tento výklad nie je zlučiteľný s právom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. júna 2019,

Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, bod 78 a citovanú judikatúru; z 21. januára 2021, Whiteland Import Export, C-308/19, EU:C:2021:47, bod 58, ako aj z 13. júna 2024, DG de la Función Pública, Generalitat de Catalunya a Departamento de Justicia de la Generalitat de Catalunya, C-331/22 a C-332/22, EU:C:2024:496, body 108 a 110).

70 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody treba na položenú otázku odpovedať tak, že články 11 a 13 smernice 2005/29 v spojení so zásadou efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v rámci konania na účely konštatovania nekalej obchodnej praktiky, vedeného vnútroštátnym orgánom povereným dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa, na jednej strane tomuto orgánu ukladá povinnosť začať fázu kontradiktórneho vyšetrovania v rámci tohto konania vydaním oznámenia o výhradách dotknutému podniku v lehote 90 dní od okamihu, keď sa dozvedel o podstatných náležitostiach údajného porušenia, ktoré sa môžu obmedziť na prvé upozornenie na toto porušenie, a na druhej strane sankcionuje nedodržanie tejto lehoty úplným zrušením konečného rozhodnutia uvedeného orgánu na záver konania o porušení, ako aj zánikom jeho právomoci začať nové konanie o porušení týkajúce sa tej istej praktiky.

O trovách

71 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Články 11 a 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“), v súlade so zásadou efektivity

sa majú vykladať v tom zmysle, že:

bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá v rámci konania na účely konštatovania nekalej obchodnej praktiky, vedeného vnútroštátnym orgánom povereným dohľadom nad uplatňovaním právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľa, na jednej strane tomuto orgánu ukladá povinnosť začať fázu kontradiktórneho vyšetrovania v rámci tohto konania vydaním oznámenia o výhradách dotknutému podniku v lehote 90 dní od okamihu, keď sa dozvedel o podstatných náležitostiach údajného porušenia, ktoré sa môžu obmedziť na prvé upozornenie na toto porušenie, a na druhej strane sankcionuje nedodržanie tejto lehoty úplným zrušením konečného rozhodnutia uvedeného orgánu na záver konania o porušení, ako aj zánikom jeho právomoci začať nové konanie o porušení týkajúce sa tej istej praktiky.

Podpisy